

JÄÄHYVÄISKIRJE SVEITSIN TYÖLÄISILLE

Toverit Sveitsin työläiset!

Matkustaessamme Sveitsistä Venäjälle jatkaaksemme val-lankumouksellista internationalistista toimintaa kotimaas-samme me, Venäjän sosialidemokraattisen työväenpuolueen jäsenet, sen puolueen jäsenet, jota yhdistää Keskuskomitea (erotukseksi *toisesta* puolueesta, jolla on *sama* nimi, mutta jota yhdistää Organisaatiokomitea), lähetämme teille tove-rillisen tervehdyksen ja toverillisesti kiitämme teitä syvästi toverillisesta suhtautumisestanne maanpakolaisiin.

Joskin *julkiset* sosialipatriootit ja opportunistit, Sveitsin „grütliläiset”, jotka niin kuin kaikkien muidenkin maiden sosialipatriootit ovat siirtyneet proletariaatin leiristä por-variston leiriin, joskin nuo ihmiset kehottivat *julkisesti* teitä taistelemaan Sveitsin työväenliikettä vahingoittavaa ulko-maalaisten vaikutusta vastaan,— joskin *salaiset* sosialipat-riootit ja opportunistit, jotka ovat enemmistönä Sveitsin sosialistisen puolueen johtajien keskuudessa, ajoivat *peite-tyssä* muodossa samaa politiikkaa,— niin meidän on sanot-tava, että internationalistisella näkökannalla olevien Sveit-sin vallankumouksellisten sosialististen työläisten taholta me olemme kohdanneet lämmintä myötätuntoa ja saaneet paljon hyötyä keskinäisestä toverillisesta kanssakäymises-tämme.

Me olemme aina olleet erittäin varovaisia esiintyessäm-me Sveitsin liikkeen niistä kysymyksistä, joihin perehtymi-nen vaatii pitkäaikaista toimintaa paikallisessa liikkeessä. Mutta ne meistä, korkeintaan ehkä 10—15 henkeä, jotka olivat Sveitsin sosialistisen puolueen jäseniä, pitivät velvol-lisuutenaan puolustaa päättävästi kansainvälisen socialisti-sen liikkeen yleisissä ja tärkeimmissä kysymyksissä meidän

näkökantaamme, „Zimmerwaldin vasemmiston” näkökanta, ja taistella päättävästi ei vain sosialipatriotismia, vaan myös niin sanotun „keskustan” suuntausta vastaan, johon kuuluvat R. Grimm, F. Schneider, Jacques Schmid y.m. Sveitsissä, Kautsky, Haase, „Arbeitsgemeinschaft” * Saksassa, Longuet, Pressemanne y.m. Ranskassa, Snowden, Ramsay MacDonald y.m. Englannissa, Turati, Treves ja heidän ystävänsä Italiassa, edellä mainittu „Organisaatiokomitean” puolue (Axelrod, Martov, Tshheidze, Skobelev y.m.) Venäjällä.

Me olemme toimineet yksimielisinä Sveitsin niiden valankumouksellisten sosialidemokraattien kanssa, jotka ovat ryhmittyneet osittain „Freie Jugend”¹²⁹ aikakauslehden ympärille, laatineet ja tehneet tunnetuksi sen kansanäänestyksen motiivit (saksan ja ranskan kielellä), minkä vaatimuksena on puolueen edustajakokouksen koollekutsuminen vuoden 1917 huhtikuussa ratkaisemaan kysymystä sotaan suhtautumisesta,— jotka esittivät Zürichin kantonin edustajakokouksessa Tössissä nuorten ja „vasemmistolaisten” päätöslauselmaehdotuksen sotakysymyksestä¹³⁰,— jotka julkaisivat ja levittivät vuoden 1917 maaliskuussa muutamilla ranskalaisen Sveitsin paikkakunnilla ranskan- ja saksankielistä lentolehtistä „Meidän rauhanehtomme” j.n.e.

Lähetämme veljellisen tervehdyksen näille tovereille, joiden kanssa olemme työskennelleet käsi kädessä kuin aateveljet konsanaan.

Emme ole epäilleet emmekä epäile hitustakaan sitä, että Englannin imperialistinen hallitus ei millään muotoa päästä Venäjälle venäläisiä internationalisteja, Gutshkovin—Miljukovin ja kumpp. imperialistisen hallituksen leppymättömiä vastustajia, niitä, jotka vastustavat järkähtämättömästi *imperialistisen* sodan jatkamista Venäjän taholta.

Tämän yhteydessä meidän on mainittava lyhyesti siitä, miten me ymmärrämme Venäjän vallankumouksen tehtävät. Katsomme tämän sitäkin tarpeellisemmaksi sen vuoksi, että me voimme ja meidän pitää kääntyä Sveitsin työläisten välityksellä saksalaisten, ranskalaisten ja italialaisten työläisten puoleen, jotka puhuvat samoja kieliä kuin puhuu Sveitsin väestö, joka on nauttinut tähän saakka rauhan hyvyksiä ja suhteellisesti suurinta poliittista vapautta.

* — „Työyhteisö”. *Toim.*

Me pysymme ehdottoman uskollisina sille lausunnolle, jonka esitimme puolueemme Pää-äänenkannattajassa, Genevessä ilmestyneen „Sotsial-Demokrat” lehden 47. numerossa lokakuun 13 p:nä 1915. Sanoimme siinä, että jos Venäjällä voittaa vallankumous ja valtaan tulee *tasavaltalainen* hallitus, joka haluaa jatkaa *imperialistista* sotaa, sotaa liitossa Englannin ja Ranskan imperialistisen porvariston kanssa, sotaa Konstantinopolin, Armenian, Galitsian y.m. y.m. valloittamiseksi, niin me tulemme olemaan tuon hallituksen päättäviä vastustajia, tulemme *vastustamaan* „isänmaan puolustusta” *tuollaisessa* sodassa*.

Suunnilleen niin on tapahtunutkin. Venäjän uusi hallitus, joka kävi neuvotteluja Nikolai II veljen kanssa Venäjän monarkian palauttamisesta ja jossa tärkeimmät, ratkaisevat virkapaikat kuuluvat *monarkisteille* Lvoville ja Gutshkoville, koettaa pettaa Venäjän työläisiä tunnuksella „sakslaiten on kukistettava Vilhelm” (oikein! mutta miksi ei voitaisi lisätä: englantilaisten, italialaisten y.m. on kukistettava kuninkaansa ja venäläisten omat monarkistinsa, Lvov ja Gutshkov??). Sellaisen tunnuksen avulla ja *olemalla julkaisematta* niitä imperialistisia ryöstösopimuksia, joita tsarismi solmi Ranskan, Englannin y.m. kanssa ja jotka *Gutshkovin—Miljukovin—Kerenskin hallitus on hyväksynyt*, tuo hallitus koettaa esittää Saksaa vastaan käymänsä *imperialistisen* sodan „puolustussodaksi” (t.s. jopa proletariaatinkin näkökannalta oikeudenmukaiseksi, lailliseksi sodaksi),— esittää Venäjän, Englannin ja muiden maiden pääoman petomaisen, imperialististen ryöstöpäämäärien suojelun Venäjän tasavallan „suojelemiseksi” (Venäjällä ei vielä ole tasavaltaa *eivätkä* Lvovit ja Gutshkovit ole vielä edes *luvanneet* perustaa sitä!).

Jos viimeiset lennätintiedot, joissa osoitetaan, että Venäjän julkisten sosialipatrioottien (sellaisten kuin herrojen Plehanovin, Zsulitshin, Potresovin y.m.) ja „keskusta”-puolueen, „Organisaatiokomitean” puolueen, Tshheidzen, Skobelevin y.m. puolueen välillä on tapahtunut jotain lähenemisen tapaista tunnuksin: „niin kauan kuin saksalaiset eivät kukista Vilhelmiä, meidän sotamme on puolustus-sotaa”,— jos nuo tiedot pitävät paikkansa, niin me tulemme

* Ks. Teokset, 21. osa, ss. 398—401. *Toim.*

taistelemaan kaksinkertaisella tarmolla Tshheidzen, Skobelevin y.m. puoluetta vastaan, taistelemaan niin kuin aina *ennenkin* tuota puoluetta vastaan sen opportunistisen, horjuvan, epävakaa poliittisen menettelyn takia.

Meidän tunnuksemme on: ei mitään kannatusta Gutshkovin—Miljukovin hallitukselle! Se, joka sanoo tuon kannatuksen olevan välttämätöntä taistelun käymiseksi tsarismin palauttamista vastaan, pettää kansaa. Päinvastoin, nimenomaan Gutshkovin hallitus *on jo käynyt* neuvotteluja Venäjän monarkian palauttamisesta. *Ainoastaan* proletariaatin aseistaminen ja järjestäminen voivat *estää* Gutshkoveja ja kumpp. *palauttamasta* monarkiaa Venäjällä. Ainoastaan internationalismille uskollisena pysyvä Venäjän *ja koko Euroopan* vallankumouksellinen proletariaatti kykenee pelastamaan ihmiskunnan imperialistisen sodan kauhuilta!

Me emme sulje silmiämme näkemästä niitä tavattoman suuria vaikeuksia, joita on Venäjän proletariaatin vallankumouksellisen internationalistisen etujoukon edessä. Nykyisen ajan kaltaisina aikoina ovat mahdollisia mitä äkinäisimmät ja nopeimmat muutokset. „Sotsial-Demokratin” 47. numerossa vastasimme suoraan ja selvästi luonnollisesti heräävään kysymykseen: mitä puolueemme tekisi, jos vallankumous asettaisi sen valtaan *heti paikalla?* Me vastasimme: (1) ehdottaisimme heti rauhaa *kaikille* sotiville kansoille; (2) ilmoittaisimme rauhanehtomme, jotka edellyttävät *kaikkien* siirtomaiden ja *kaikkien* sorrettujen eli vajaaosikeuksisten kansojen viipymätöntä vapauttamista; (3) aloittaisimme heti ja veisimme päätökseen isovenäläisten sortamien kansojen vapauttamisen; (4) me emme epäile hetkeäkään sitä, että sellaisia ehtoja *ei voisi hyväksyä* sen enempiä Saksan monarkistinen kuin tasavaltalainenkaan porvaristo, *eikä* yksin Saksan, vaan ei myöskään Englannin eikä Ranskan kapitalistiset hallitukset.

Me joutuisimme käymään vallankumouksellista sotaa Saksan emmekä vain yksistään Saksan porvaristoa vastaan. *Me tulisimme käymään sitä.* Me emme ole passiivisteja. Me olemme imperialistisia sotia vastaan, joita käydään saaliinjaosta kapitalistien kesken, mutta me olemme aina sanoneet typeryydeksi sitä, jos vallankumouksellinen proletariaatti kieltäytyisi vallankumouksellisista sodista, jotka *saattavat* osoittautua välttämättömiksi *socialismin* *etujen kannalta.*

„Sotsial-Demokratian” 47. numerossa esittämämme tehtävä on tavattoman suuri. Se voidaan ratkaista vain hyvin monissa proletariaatin ja porvariston välisissä suurissa luokkaotteluissa. Mutta ei meidän kärsimättömyytemme eikä meidän halumme, vaan imperialistisen sodan luomat *objektiiviset olosuhteet* ovat johtaneet ihmiskunnan umpikujaan ja asettaneet sille vaihtoehdon: on joko annettava tuhota vielä miljoonia ihmisiä ja hävittää lopullisesti koko Euroopan kulttuuri tai annettava *kaikissa* sivistysmaissa valta vallankumouksellisen proletariaatin käsiin, toteutettava sosialistinen kumous.

Venäjän proletariaatin osaksi on langennut suuri kunnia *aloittaa* niiden vallankumousten sarja, joita imperialistinen sota aiheuttaa objektiivisen kiertämättömästi. Mutta meille on vallon vieras sellainen ajatus, että pitäisimme Venäjän proletariaattia parhaimpana vallankumouksellisena proletariaattina muiden maiden työläisten keskuudessa. Tiedämme varsin hyvin, että Venäjän proletariaatti *ei ole niin* järjestäytyntä, valmentunutta ja tietoista kuin muiden maiden työläiset. Vain erikoisiksi muodostuneet historialliset olosuhteet eivätkä erikoiset ominaisuudet ovat tehneet Venäjän proletariaatista *tietyksi, ehkä hyvin lyhyeksi ajaksi* koko maailman vallankumouksellisen proletariaatin esitaistelijan.

Venäjä on talonpoikaismaa, Euroopan jälkeenjääneimpiä maita. Sosialismi *ei voi heti* voittaa Venäjällä *välittömästi*. Mutta kun aatelisten tilanherrain tavattoman suuri maavaranto on säilynyt, *voi* maan talonpoikainen luonne, vuoden 1905 kokemuksen perusteella, antaa tavattoman laajat mittasuhteet porvarillis-demokraattiselle vallankumoukselle Venäjällä ja tehdä vallankumouksestamme maailman sosialistisen vallankumouksen *prologin*, siihen vievän *askelman*.

Taistelussa noiden aatteiden puolesta, jotka niin vuoden 1905 kokemus kuin vuoden 1917 kevätkin ovat todistaneet täysin oikeiksi, muodostui puolueemme, esiintyen leppymättömästi kaikkia muita puolueita vastaan, ja noiden aatteiden puolesta me tulemme taistelemaan vastedeskin.

Sosialismi ei voi voittaa Venäjällä välittömästi ja heti. Mutta talonpoikaisjoukot *voivat* viedä kiertämättömän ja kypsyneen agraarikumouksen tilanherrojen koko rajattoman

maaomaisuuden *konfiskointiin* saakka. Me olemme aina esittäneet tuon tunnuksen, ja nyt sen ovat esittäneet Pietarissa sekä puolueemme Keskuskomitea että puolueemme „*Pravda*” lehti. Proletariaatti tulee taistelemaan tuon tunnuksen puolesta sulkematta lainkaan silmiään näkemästä sitä, että ankarat luokkayhteenotot, joita tapahtuu toisaalta maatalouden palkkatyöläisten ja näihin yhtyvien köyhien talonpoikien ja toisaalta Stolypinin (1907—1914) maa-„reformin” voimistamien *varakkaiden talonpoikien* välillä, ovat väistämättömiä. Ei pidä unohtaa, että 104 talonpoikais-edustajaa esitti sekä ensimmäisessä (1906) että toisessa (1907) Duumassa vallankumouksellisen agraarilakiehdotuksen, jossa vaadittiin kaikkien maiden kansallistamista ja niiden antamista täydellisen demokratismin pohjalla valittujen paikallisten komiteain määräysvaltaan.

Tuollainen kumous ei sinänsä olisi vielä lainkaan sosialistinen kumous. Mutta se antaisi valtavan sysäyksen maailman työväenliikkeelle. Se lujittaisi tavattomasti sosialistisen proletariaatin asemia Venäjällä ja tuon proletariaatin vaikutusta maataloustyöläisiin ja köyhiin talonpoikiin. Se antaisi kaupunkiproletariaatille mahdollisuuden kehittää tuohon vaikutukseen nojautuen sellaisia vallankumouksellisia järjestöjä kuin „työläisten edustajain Neuvostoja”, asettaa ne porvarillisten valtioiden käyttämien vanhojen sarron välikappaleiden, armeijan, poliisin, virkamieskunnan tilalle, toteuttaa — sietämättömän raskaan imperialistisen sodan ja sen seurausten painostuksesta — useita vallankumouksellisia toimenpiteitä tuotannon ja tuotteiden jakelun *valvonnan* aikaansaamiseksi.

Venäjän proletariaatti ei voi yksistään omin voimin *viedä* sosialistista vallankumousta voitokkaasti *päätökseen*. Mutta se voi antaa Venäjän vallankumoukselle sellaisen voiman, joka luo sosialistiselle vallankumoukselle mitä parhaimmat edellytykset ja tietystä mielessä *alkaa* sen. Se voi helpottaa tilannetta, jotta sen *tärkein*, uskollisin, luotettavin auttaja, *Euroopan* ja Amerikan *sosialistinen* proletariaatti, voi ryhtyä ratkaiseviin taisteluihin.

Antaa heikkouskoisten joutua epätoivoon sen johdosta, että Euroopan sosialistisessa liikkeessä ovat päässeet väliaikaisesti voitolle sellaiset imperialistisen porvariston inhottavat lakeijat kuin Scheidemannit, Legienit, Davidit ja kumpp. Saksassa, Sembat, Guesde, Renaudel ja kumpp.

Ranskassa, fabianilaiset ja „laburistit”¹³¹ Englannissa. Olemme varmasti vakuuttuneita siitä, että vallankumouksen aallot huuhtelevat pian pois tuon maailman työväenliikkeen pinnalla olevan *kuonan*.

Saksassa jo *kuohuu* niiden proletaarijoukkojen mieliala, jotka ovat antaneet niin paljon ihmiskunnalle ja sosialismille sitkeällä, päättävällä ja johdonmukaisella organisaatiotoiminnallaan vuosina 1871—1914 Euroopassa vallinneen „hiljaisuuden” pitkien vuosikymmenien aikana. Saksan sosialistisen liikkeen tulevaisuutta eivät edusta kavaltajat Scheidemannit, Legienit, Davidit ja kumpp. eivätkä sellaiset horjuvat, selkärangattomat, „rauhan” kauden rutiinin lamaannuttamat poliitikot kuin herrat Haase, Kautsky ja muut heidän kaltaisensa.

Tuo tulevaisuus kuuluu suuntaukselle, joka on nostanut esiin Karl Liebknechtin, perustanut „Spartacuksen ryhmän” ja harjoittanut propagandaa bremeniläisessä „Arbeiterpolitik”¹³² aikakauslehdessä.

Imperialistisen sodan objektiiviset olosuhteet ovat taakkeena siitä, että vallankumous ei rajoitu Venäjän vallankumouksen *ensimmäiseen vaiheeseen*, että vallankumous *ei* rajoitu Venäjään.

Saksan proletariaatti on Venäjän ja yleismaailmallisen proletaarisen vallankumouksen mitä uskollisin, luotettavin liittolainen.

Kun puolueemme asetti vuoden 1914 marraskuussa tunnuksen: „imperialistisen sodan muuttaminen kansalaisodaksi”, sorrettujen kansalaissodaksi sortajia vastaan, sosialismin puolesta, niin sosialipatriootit ottivat vastaan tuon tunnuksen vihamielisesti ja ilkeämielisen ivallisesti ja „keskustan” sosialidemokraatit olemalla vaiti epäuskoisen skeptillisinä, selkärangattoman odottelevina. Saksalainen sosialishovinisti, sociali-imperialisti David nimitti sitä „järjettömäksi”, ja herra Plehanov, joka edustaa venäläistä (sekä englantilais-ranskalaista) sosialishovinismia — se on sosialismia sanoissa, imperialismia teoissa,— nimitti sitä „houreilveilyksi” (Mittelding zwischen Traum und Komödie). Keskustan edustajat taas sivuuttivat tuon tunnuksen vaitiololla tai tekivät halpamaista pilaa tuon „tyhjään avaruuteen vedetyn suoran linjan” johdosta.

Nyt, vuoden 1917 maaliskuun jälkeen, vain sokea voi olla näkemättä, että tuo tunnus on oikea. Imperialistisen sodan muuttaminen kansalaissodaksi *alkaa olla* tosiasia.

Eläköön Euroopassa *alkava* proletaarinen vallankumous!

Niiden poismatkustavien tovereiden, Venäjän sos.-dem. (Keskuskomitean yhdistämän) työväenpuolueen jäsenten toimeksiannosta, jotka hyväksyivät tämän kirjeen kokouksessaan huhtikuun 8 pnä (uutta lukua) vuonna 1917.

N. Lenin

*Kirjoitettu maaliskuun 26
(huhtikuun 8) pnä 1917*

*Julkaistu toukokuun 1 pnä 1917
„Jugend-Internationale“ lehdessä
8. numerossa*

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*

